

РЕШЕНИЕ

№ 39

*****, 08.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БРЕЗНИК, I -ВИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на петнадесети февруари през две хиляди двадесет и
четвърта година в следния състав:

Председател: РОМАН Т. НИКОЛОВ

при участието на секретаря МАРИЯНА Р. ГИГОВА
като разгледа докладваното от РОМАН Т. НИКОЛОВ Гражданско дело №
20231710100199 по описа за 2023 година

**Предявени са обективно съединени искове с правно основание чл. 422, вр. с
чл. 124 от ГПК и чл. 86 от ЗЗД, както и евентуален иск с правно основание чл. 55
ЗЗД.**

По изложените в исковата молба обстоятелства ищецът „Профи Кредит България“ ЕООД, с ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление гр. *****, моли съдът да постанови решение, с което да признае за установено по отношение на ответника М. Й. К., с ЕГН: *****, с постоянен адрес: гр. ***** и адрес за кореспонденция: гр. *****, че дължи на ищцовото дружество следните суми: главница в размер на 3251.21 лв. и законна лихва в размер на 1252.19 лв., дължима от 15.10.2017 г. – датата на изтичане на погасителния план до 24.11.2022 г., представляващи неизплатено задължение по Договор за потребителски кредит № ***** от 11.06.2013 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението до окончателното изплащане на задължението.

С исковата молба се моли също така, съдът да осъди ответника М. Й. К. да заплати на „Профи Кредит България“ ЕООД договорно възнаграждение в размер на 1972.24 лв., дължимо за периода от 15.07.2015 г. до 15.10.2017 г., ведно със законната лихва от дата на подаване на заявлението до изплащане на вземането.

Претендират и направените по делото разноси за държавна такса и юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът М. Й. К., чрез процесуалния си представител – адв. Т. Я. от АК София е подал отговор, с който заявява, че предявения иск е допустим, но неоснователен. Твърди, че посочените в Договора лихвен процент и ГПР са изключително, несъразмерно високи и противоречат на добрите нрави и на императивни законови разпоредби, в това число разпоредбата на чл. 19, ал. 3 и ал. 4 от ЗПК. Правя

възражение за нищожност на клаузите в раздел VI „Параметри на одобрения револвиращ заем”, както и на клаузата по чл. 10.4 от Общите условия към Договора. Направено е възражение за изтекла погасителна давност на всички предявени искове.

Като трето лице помагач на ответника по предявените искове е конституиран С. Т. П., с адрес: *****, ул. „*****” **** и ЕГН: *****.

В срока по чл. 131 ГПК С. Т. П. не е подали писмен отговор.

Районният съд, преценявайки събраните по делото доказателства, по реда на чл. 235 ГПК, приема за установено и доказано следното:

Ищецът твърди в исковата молба, чена 11.06.2013 г. е сключен Договор за револвиращ заем № *****, между „Профи Кредит България“ ЕООД като кредитор, Т. П. А. и М. Й. К. като длъжници, при следните параметри на договора: сума на кредита: 4000 лв.; Срок на кредита: 48 месеца; размер на вноската: 186 лв.; годишен процент на разходите (ГПР): 58.49 %; годишен лихвен процент: 46.96 %; - лихвен процент на ден: 0.13 %; сума на револвинг: 3147 лв., договорно възнаграждение при револвинг: 3549 лв.; общо задължение по кредита: 8943.46 лв. Дата на погасяване: 15-ти ден от месеца. Договорът е подписан при Общи условия, които са неразделна част от договора, предадени са на клиента при подписването им и той е декларирал, че е запознат със съдържанието им и ги приема, няма забележки към тях и се задължава да ги спазва /Буква „В“ от ДЗР/.

„Профи Кредит България“ ЕООД изпълнило точно и в срок задълженията си по договора, като превежда на 13.06.2013 г. парична сума в общ размер на 4000 лв. по посочената от длъжника Т. П. А. банкова сметка, видно от приложеното с исковата молба преводно нареждане.

На основание ОУ към договора за потребителски кредит във връзка с чл. 121- чл. 127 от Закона за задълженията и договорите М. Й. К., в качеството си на съдлъжник по договора за потребителски кредит, се задължил да отговаря солидарно с Т. П. А. за задължението по договора при условията, посочени в договора.

На 13.03.2014 г. Т. П. А. е подал молба за промяна на погасителен план към ДПК, като е пожелал да бъдат отложени три погасителни вноски. Въз основа на тази молба, страните се договорили да бъдат отложени погасителни вноски № 8 и 9, като те трябвало да бъдат заплатени в края на погасителния план.

Т. П. А. и М. Й. К. не изпълнили поетите договорни задължения и направили само двадесет и две погасителни вноски, видно от приложеното Извлечение по сметка към ДРЗ № *. Крайният срок за погасяване на кредита съгласно погасителния план към ДРЗ № * е изтекъл на дата 15.10.2017 г., с изтичането на който срок е настъпила и изискуемостта на задължението в пълен размер.

За тези свои вземания ищецът подал заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК, по което било образувано ч. гр. дело № 433 по описа на РС Брезник за 2022 г. Съдът издал заповед за изпълнение, която била връчена на ответника – длъжник в заповедното производство М. Й. К. и същият в срок подал възражение, поради което и на основание чл. 415, ал. 1, т. 1 от ГПК на заявителя – настоящ ищец са дадени указания за възможността да предяви иск за установяване на вземанията си. Тези обстоятелства обосновават според ищеца правния му интерес от предявяване на установителни искове с предмет – заявените в заповедното

производство вземания.

Производството е по предявени обективно съединени искиове с правно основание чл. 422, ал. 1 от ГПК, вр. чл. 79, ал. 1 и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД.

Исковете са допустими с оглед установените от приложеното ч. гр. дело № 433 по описа на РС Брезник за 2022 г. обстоятелства, че издадената в заповедното производство заповед за изпълнение е приложена като връчена на длъжника - настоящ ответник, същият е подал в срок възражение, поради което на основание чл. 415, ал. 1, т. 1 от ГПК на заявителя - настоящ ищец е указана възможността да предяви установителни искиове за вземанията по заповедта за изпълнение в едномесечен срок от съобщението и този срок е спазен.

Както в Заявлението по чл. 410 ГПК, така и в исковата молба ищецът се е позовал на факта, че процесният договор за кредит е падежил изцяло и вземанията по него са изискуеми на краен падеж 15.10.2017 г.

Тъй като ответникът се е позовал на изтекла в негова полза погасителна давност, съдът следва да се произнесе по така направеното възражение. Съдът намира, че уговореното между страните връщане на предоставена в заем сума на погасителни вноски не превръща този договор в такъв за периодични платежи, а представлява уговорка за изпълнение на задължението на части. Това разбиране съответства изцяло и на дадените с Тълкувателно решение № 3 от 18.05.2012 г. на ОСГТК на ВКС задължителни разяснения относно съдържанието на понятието „периодични плащания“ по смисъла на чл. 111, б. „в“ ЗЗД. С оглед мотивите на тълкувателния акт и разгледаните в него примери за периодични плащания се налага изводът, че макар да са породени от един и същ факт, периодичните задължения са относително самостоятелни и че периодичността е характерна за престациите и на двете страни по договора. По отношение на договора за кредит това изискване не е налице, тъй като нито задължението на заемодателя за предоставяне на уговорената сума, нито задължението на длъжника за връщането ѝ, е повтарящо се. Връщането на предоставената за ползване сума на погасителни вноски представлява по своята същност изпълнение на основното задължение на длъжника на части /чл. 66 от ЗЗД/. Ето защо, приложима по отношение на това задължение е общата 5-годишна давност по чл. 110 от ЗЗД, изчислена от датата на уговорения краен срок за погасяване на кредита, а не кратката 3-годишна давност по чл. 111, б. „в“ от ЗЗД, изчислена от датата на падежа на отделните погасителни вноски. С оглед уговорения в процесния договор краен срок на издължаване на заема 15.10.2017 г., към датата на подаване на заявлението по чл. 410 от ГПК – 25.11.2022 г., общата погасителна давност по чл. 110 от ЗЗД е изтекла. Следователно, вземането на „Профи Кредит България“ ЕООД за невърнатата част от заетата сума по този договор е погасено по давност, поради което искът по чл. 422, ал. 1 от ГПК следва да бъде отхвърлен.

Освен това вземането за непогасена договорна лихва в размер на 110.31 лв., начислена за периода от 10.08.2019 г. до 03.09.2019 г. е погасено по давност. Според чл. 111, б. „б“ и „в“ ЗЗД с изтичането на 3-годишна давност се погасяват вземанията за обезщетения и неустойки от неизпълнен договор; вземанията за наем, за лихви и други периодични плащания. Според чл. 114, ал. 1 от ЗЗД давността за всяко вземане – главно или акцесорно за лихви, започва да тече от деня, в който същото е станало изискуемо. Крайният падеж по ДПК – 15.10.2017 г. е настъпил, след което на 25.11.2022 г. е подадено заявление по чл. 410 от ГПК т. е. след като е изтекла 3-годишната погасителна давност.

Следва, съобразно решението, с което искът е изцяло отхвърлен, разноските по воденото производство и тези сторени в заповедното такова да останат в тежест на ищеца. На основание чл. 78, ал. 3 от ГПК и предвид направеното искане в полза на ответника следва да бъдат присъдени направените от него разноски в настоящото производство в размер на 1200 лева за адвокатско възнаграждение.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от „Профи Кредит България“ ЕООД, с ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление гр. *****, иск с правно основание чл. 422, ал. 1 от ГПК за признаване за установено по отношение на М. Й. К., с ЕГН: *****, с постоянен адрес: гр. ***** и адрес за кореспонденция: гр. *****, че дължи на ищцовото дружество следните суми: главница в размер на 3251.21 лв. и законна лихва в размер на 1252.19 лв., дължима от 15.10.2017 г. – датата на изтичане на погасителния план до 24.11.2022 г., представляващ и неизплатено задължение по Договор за потребителски кредит № ***** от 11.06.2013 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението – 25.11.2022 г. до окончателното изплащане на задължението, за които е издадена по реда на чл. 410 от ГПК Заповед № 201 от 13.12.2022 г. за изпълнение на парично задължение по ч. гр. дело № 433 по описа на Районен съд Брезник за 2022 г. поради погасяване по давност.

ОТХВЪРЛЯ предявения от „Профи Кредит България“ ЕООД, с ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление гр. ***** иск, с който иска да бъде осъден М. Й. К., с ЕГН: *****, с постоянен адрес: гр. ***** и адрес за кореспонденция: гр. ***** да заплати на „Профи Кредит България“ ЕООД договорно възнаграждение в размер на 1972.24 лв., дължимо за периода от 15.07.2015 г. до 15.10.2017 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението 25.11.2022 г. до изплащане на вземането, поради погасяване по давност.

ОСЪЖДА „Профи Кредит България“ ЕООД, с ЕИК: *****, със седалище и

адрес на управление гр. *****да заплати на М. Й. К., с ЕГН: *****, с постоянен адрес: гр. ***** и адрес за кореспонденция: гр. *****направените по делото разноси в размер на 1200 лева.

РЕШЕНИЕТО е постановено при участието на трето лице – помагач на ответника С. Т. П., с адрес: *****, ул. "*****" **** и ЕГН: *****.

РЕШЕНИЕТО подлежи на въззивно обжалване пред Окръжен съд Перник в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Брезник: _____